

In memoriam

Світлій пам'яті професора Віктора Колесника

*Є сила, яка забирає людей із життя,
а з пам'яті людської – ніколи...*

Ф. Ніцше

6 червня 2014 року перестало битися серце Віктора Пантелеймоновича Колесника – доктора історичних наук, професора, завідувача кафедри всесвітньої історії Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки, відомого вітчизняного вченого, талановитого науковця та організатора, чудової людини, яка присвятила 53 роки свого життя найбільшому волинському вишу – Луцькому педагогічному інституту імені Лесі Українки, згодом Волинському національному університету імені Лесі Українки, нині – Східноєвропейському національному університету імені Лесі Українки.

Упродовж діяльності в рідному університеті професор В. П. Колесник працював з усіма десятима ректорами вишу. З навчальним закладом пов'язане все трудове життя Віктора Пантелеймоновича. Тут він пройшов шлях студента, лаборанта, викладача, проректора, декана факультету перепідготовки і підвищення кваліфікації організаторів народної освіти, завідувача кафедри, члена спеціалізованої наукової ради із захисту кандидатських дисертацій.

Віктор Пантелеймонович Колесник зробив значний внесок у розвиток вітчизняної історичної науки, автор близько трьох сотень наукових робіт, опублікованих українською, польською, російською, словацькою мовами. Доробок професора – сім монографій (у тому числі п'ять у співавторстві та колективних). Підготував учений плеяду кандидатів історичних наук, створивши свою наукову школу. Під його науковим керівництвом захищено одинадцять кандидатських дисертацій (М. М. Яцишин, С. А. Шульга, Л. В. Стрільчук, Г. Т. Панишко, Р. С. Стрільчук – нинішні викладачі Східноєвропейського університету, а також О. І. Санжиревський, П. С. Олешко, Ю. В. Недужко, Л. Л. Марківська, Н. А. Медведчук, І. В. Сушик – викладачі провідних вишів Західної України). Віктор Пантелеймонович вклав частинку своєї душі й мудрості як науковий консультант у докторські дисертації, підготовлені під його керівництвом.

Усвідомлюючи глибину й безповоротність втрати, хочемо ще раз нагадати всім, хто знав, поважав і любив Віктора Пантелеймоновича Колесника найважливіші віхи його життєвого шляху, адже важко знайти більш достойний приклад людяності, щирості, широти душі та життєлюбства.

Народився Віктор Пантелеймонович 19 березня 1937 року на Харківщині у родині партійних працівників, де, крім нього, було ще троє синів. З початком війни сім'я Колесників, як біженці, переселилася в так зване німецьке Поволжя (нині – Саратовська область). Весною 1943 року разом із радянськими військами, що наступали, сім'я повернулася в Україну, оселившись на Луганщині, а згодом переїхала в смт Турійськ, що на Волині. Шлях у науку і в перший клас Віктор Колесник розпочав у Турійську 1945 року, закінчивши тут перший клас, а 1954-го – і школу. Окрім опанування шкільної науки, навчився грати на всіх струнних інструментах і на трубі. Мріяв стати музикантом, але, прислухавшись до батьківської поради, 1954 року вступив до Луцького педагогічного інституту, який і закінчив 1959-го, отримавши диплом учителя української мови, літератури та історії. Далі – робота учителем, служба в армії, партійна діяльність. 1961 року Віктор Пантелеймонович повертається в стіни рідного вишу.

1976 року В. П. Колесник захистив кандидатську дисертацію, а через вісім – докторську, здобув наукове звання доцента, а згодом і професора. Віктор Пантелеймонович став першим із випускників-істориків Луцького педінституту, хто здобув науковий ступінь доктора наук. Коло його наукових

зацікавленість зосереджувалася в площині прикордонних зв'язків України й сусідніх європейських країн, особливо активно професор досліджував українсько-польські відносини, а також волинське краєзнавство. Перу В. П. Колесника належать цікаві наукові розвідки актуальних проблем історії країн Центральної та Південно-Східної Європи.

Віктор Пантелеймонович Колесник – учений, далеко знаний і за межами України. Десяткам поколінь волинських істориків професор запам'ятався як чудовий лектор, толерантна й поміркована людина.

Усі, хто близько знав Віктора Пантелеймоновича, підтвердять його гідну подиву працездатність. У домашньому кабінеті і в будні, і у свята кипіла робота, на службовому столі ніколи не зменшувалося паперів: він писав статті, читав дисертації аспірантів, опонував, рецензував монографії, консультував докторантів. У затишній квартирі професора завжди можна було розраховувати на привітний прийом, увагу та мудру пораду.

7 червня, у день прощання з професором Віктором Пантелеймоновичом Колесником, щем і гіркота втрати бриніли в очах рідних, друзів, колег, аспірантів, студентів. І згадуючи світлу, життєлюбну людину, наші душі наповнювалися теплом і вдячністю долі за те, що всі ми мали честь знати, працювати, жити поряд із цією Великою людиною. Жоден із колег не зміг пригадати моменту, коли б Віктор Пантелеймонович сердився чи підвищив голос, натомість, кожен знає як комфортно й цікаво було з ним працювати, яким красномовним оповідачем і уважним співрозмовником він був. Віктор Пантелеймонович умів по-особливому радіти кожній миті життя, він був чудовим сім'яником, батьком, дідусем, а ще – прекрасним і гостинним господарем, садівником, баяністом-музикантом. Яким би не був перелік чеснот професора В. П. Колесника, усе ж він буде неповним... Світ осиротів, жодні слова не можуть передати глибину втрати і кожен, хто знав Віктора Пантелеймоновича, не зможе заповнити порожнечу, що раною лягла на серце.

Колектив кафедри всесвітньої історії Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки висловлює щире співчуття дружині покійного Тамарі Володимирівні, а також його синам та онукам, поділяє глибину Вашого горя, схиляє голови перед світлою пам'яттю Віктора Пантелеймоновича. Хай земля Вам буде пухом, Великий Учителю!